

Eindtijdbode

Jezus Christus en Dien gekruisigd

www.eindtijdbode.nl

Belofte en verwachting

Elkaar vinden in de verwachting van iets nieuws

In [Lukas](#) 1:39-45 ¹ lezen wij van de ontmoeting tussen Maria en Elizabet:

- *“In die dagen (van de aankondiging van de geboorte van Jezus, zie vers 30-38) stond Maria op en reisde haastig (SV: met haast) naar het bergland, naar een stad van Juda, en zij kwam in het huis van Zacharias en groette Elizabet. En toen Elizabet de groet van Maria hoorde, gebeurde het dat het kindje opsprong in haar buik; en **Elizabet werd vervuld met de Heilige Geest** ², en zij riep met luide stem en zei: Gezegend ben je onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van je buik. En waaraan heb ik dit te danken dat de moeder van mijn Heere naar mij toe komt? Want zie, toen het geluid van je groet in mijn oren klonk, sprong het kindje van vreugde op in mijn buik. En zalig is zij die geloofd heeft, want wat haar van de kant van de Heere gezegd is, zal volbracht worden.”* (HSV) ³

¹ Zie eventueel onze GRATIS studie met ‘**vers voor vers**’ **UITLEG van het Bijbelboek [Lukas](#)** van E. van den Worm. (noot AK)

² Zie eventueel onze studie “**[De natuurlijke mens en de Heilige Geest](#)**” van CJH Theys. (noot AK)

³ Alle Bijbelteksten zijn door mij vermeld in de Herziene Statenvertaling / HSV, tenzij anders vermeld. (noot AK)

Deze passage van Lukas 1:39-45 geeft ons aanleiding om te spreken over belofte en het waarmaken van de belofte.

In de ontmoeting en begroeting van deze twee vrouwen merken wij op, dat beiden zowel de vervulling van een belofte ervoeren, als de zekerheid hadden van de vervulling van een belofte.

Deze vrouwen, van wie de één tot de ander kwam en die elkaar vonden in een ontmoeting en een begroeting, spreken ons van belofte, dragers van beloften en vervulling van die beloften.

En nu moeten wij niet denken aan de ontelbare beloften die wij anderen doen en de vervulling daarvan, die zijn niets vergeleken bij wat God zegt en belooft, want als God spreekt en handelt, dan komt dat uit het bovennatuurlijke. Wat wij elkaar vertellen en beloven en wat daarvan wordt waargemaakt, och, op de duur verveelt het ons.

Maar wat God in ons werkt, dat verveelt niet, dat verwordt niet tot sleur, want Hij zegt: “...*het oude is voorbijgegaan, zie, alles is NIEUW geworden* (2 Korinthe 5:17b).

En in deze twee vrouwen was ook een begin van iets nieuws. Al het andere viel daarbij in het niet. Hier kwam Maria tot Elizabet met de ervaring van dat wat alleen in hun leven was: het nieuwe! God bracht in hun leven een nieuwe wereld. Hij bracht

een nieuwe schepsel in hen en dit leidde tot een nieuwe ontmoeting.

Niet zoals wij elkaar ontmoeten, als wij elkaar in lange tijd niet hebben gezien: Dan wordt er veel verteld en gepraat, want dan hebben wij elkaar natuurlijk veel te zeggen. Maar... deze ontmoeting tussen Maria en Elizabet was anders. Zij vonden elkaar in de verwachting van iets nieuws. **Vinden wij elkaar in de verwachting van het nieuwe dat de Heer zal maken als Hij wederkomt?**

Het onverwachte kwam

Hier hebt u twee vrouwen. De één was waarschijnlijk nog niet volwassen, de ander was al oud. Maar als God spreekt, dan komt er toch iets tussen die twee, ondanks het generatieverschil.

Maria die nog volwassen en moeder moest worden, en Elizabet, die te oud was om moeder te worden en “onvruchtbaar”, zoals de Bijbel het noemt:

- Lukas 1:7, “En zij hadden geen kind, omdat Elizabet onvruchtbaar was en zij beiden op leeftijd gekomen waren.”
- Lukas 1:36, “*En zie, uw nicht Elizabet is eveneens zwanger van een zoon, in haar ouderdom. Dit is de zesde maand voor haar, die onvruchtbaar genoemd werd.*”

Twee zo heel verschillende mensen kwamen tot elkaar door het spreken van God. **Op dezelfde wijze zal God straks die gelovigen tezamen brengen die de Bruidsgemeente van Christus zullen vormen.**

Zo liggen dan de zaken en de wereld zegt: “Een kind komt niet ter wereld, dan door de gemeenschap tussen man en vrouw”. Maar, er staat geschreven in Lukas 18:27 dat Hij zei, “*De dingen die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God.*”

Laten wij niet vergeten dat er een periode van 400 jaar (Goddelijk) stilzwijgen ligt tussen Maleachi en Mattheüs.⁴ De wereld was dood in zonden, onvruchtbaar in geestelijk opzicht. Geen mens kon toen de wereld redden. God alleen kon dat. Zo kwam Hij in Elizabets leven en wat onvruchtbaar was, dat werd door Hem vruchtbaar gemaakt; wat onmogelijk was, dat werd mogelijk. En wat niet verwacht werd, dat kwam: Elizabet, de onvruchtbare, zou de wegbereider baren, en **Maria**, de maagd van Israël, **zou de beloofde Messias**

⁴ 400 jaar is de periode tussen het Bijbelboek Maleachi, het laatste boek van het Oude Testament, en Mattheüs, het eerste boek van het Nieuwe Testament. Het is een periode waarin letterlijk niets van God vernomen werd. Geen woorden, geen nieuwe profeten of openbaringen, niets! **God zweeg 400 jaar.** (noot AK)

het leven schenken. Dat waarop zo lang was gehoopt en misschien niet meer werd verwacht, dat kwam.

Gedreven door verwachting

Wij lezen in onze passage van Lukas 1:39-45, dat Maria met haast naar Elizabet –naar het gebergte, in een stad van Juda– reisde. Waarvoor moest zij spoed betrachten? Wat heeft Maria gedreven om “*met haast*” naar Elizabet te gaan? Heeft u daar wel eens bij stilgestaan?

De Bijbel geeft daar antwoord op (in Lukas 1:43, waar staat: “*En waaraan heb ik dit te danken dat de moeder van mijn Heere naar mij toe komt?*”). In dit vers wordt Maria dus “*de moeder des Heren*” genoemd: **Opdat zij zou horen de bevestiging van de belofte** die zij had ontvangen, “*...het Heilige Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genoemd worden.*” (Lukas 1:35b).

Want (de engel Gabriël) Die tot Maria had gesproken en gezegd dat zij bevrucht zou worden, Die had ook gesproken over Elizabet, dat zij in haar ouderdom bevrucht was en nu in haar zesde zwangerschapsmaand was. Maria had dat woord in haar hart bewaard, want **alle woord dat van God komt, zal vervuld worden.** Of het heden is of straks, Hij is een Waar-maker van Zijn Woord. En Maria’s reis sproot voort uit het verlangen om dat te horen.

Niet dat zij Gods Woord niet geloofde. Het geloof is een vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men niet ziet. Daarom zeg ik, waarachtig geloof is blijdschap en verheugenis over alles! Wij weten hoe vaders verlangen naar een stamhouder. Het is nu niet anders dan vroeger. Maar hier had God de aanstaande moeders al gewaarschuwd; zij waren niet onkundig van het feit dat hun een zoon zou geboren worden. En wat hun dreef, dat drijft ook ons. Wat drijft ons aan om te leven, iedere keer opnieuw, in de verwachting van iets? Om te leven bij dat Heilig Sacrament, dat wij straks weer zullen nuttigen? In het Heilig avondmaal kunt u verwachten Jezus te zullen vinden! En de Bijbel spreekt ons daarnaast over talloze onberouwelijke beloften, die ja en amen zijn in Christus Jezus.

Er moet verwachting zijn...

Maar hoe velen komen in de verwachting nièts te zullen ontvangen, terwijl het juist Gods wil is dat wij komen en samenvergaderen zoals die twee vrouwen: gelovende in de vervulling van Zijn beloften. **Ja, het is Zijn uitgesproken wil dat u komt in de verwachting dat God Zijn Woord waarmaakt.**

God wil altijd wonderen doen, en Hij wil het ook vandaag doen in uw hart en leven, als... u het dan

ook alleen van Hem verwacht! Die twee vrouwen hadden deze verwachting en het is nodig dat ook **wij in de verwachting leven, dat Hij Zijn beloften waar zal maken.**

...en dankbaarheid

Het Kerstfeest (als feest van het gedenken van de 1ste komst van Jezus Christus naar deze aarde) heeft ook een andere zijde. Die van dankbaarheid, toewijding en onderwerping. Het is ook wat Paulus zegt in Filippenzen 2:10a: *“opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen elke knie...”*.

Als wij dan bedenken dat het reizen vroeger niet was met het comfort van nu, dan kunnen wij niets anders zeggen dan dat er inderdaad dankbaarheid en toewijding was bij Maria en dat zij daartoe gedreven werd door het geloof dat doet verwachten. Want wij lezen in [Lukas](#) 1:45, ***“En zalig is zij die geloofd heeft, want wat haar van de kant van de Heere gezegd is, zal volbracht worden.”***

Dit was Elizabets begroeting aan Maria. Vandaar dat Maria de Here grootmaakte: *“...Mijn ziel maakt de Heere groot, en mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker”* (Lukas 1:46b-47).

Is dat ook wat uw hart vervult? Als u 's morgens opstaat, is daar dankbaarheid die uw hart vervult?

Dat u mag ademen en de nacht bent doorgelopen? En is Zijn Naam de eerste op uw lippen? Ook bij Elizabet zien wij die dankbaarheid en toewijding. In Lukas 1:43a zegt zij, *“waaraan heb ik dit te danken...?”* Is dat ook wat in uw hart leeft: *“Waaraan heb ik dit te danken, Here?”*

Als er andere vragen zijn, komt dat omdat u niet echt gelooft. Als u waarlijk gelooft, dan vraagt u: *“Waaraan heb ik het te danken dat ik Kerstfeest (als feest van het gedenken van de 1ste komst van Jezus Christus naar deze aarde) mag vieren?”*

Onderzoeken wij onszelf nog?

Zijn er nog dingen die wij willen vasthouden?

Doen en zeggen wij nog dingen die niet betamen?

Als er nog bitterheid is in uw hart, dan moet er een wonder gebeuren in uw leven. God moest Zichzelf vernietigen om de gestalte van een dienstknecht te kunnen aannemen, om de mens gelijk te worden. *“En in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden, tot de dood, ja, tot de kruisdood.”* (Filippenzen 2:8)

Dit overdenken en beseffen wat dat betekent, dat zou ons moeten brengen tot wat wij zingen: “Waarom bemint Hij mij?”⁵

⁵ Lied nummer 269, uit de Glorieklokken. (noot AK)

Kunt u zich nu voorstellen dat Elizabet kwam tot deze vraag: *“Waarom heb ik dit te danken?”*

Met Kerstfeest moeten wij deze woorden gedenken. Er is maar één weg. Het Woord van God leidt ons niet alleen naar Hem, maar dat Woord zal ons ook kunnen vertellen dat Hij ons **allen kan** zalig maken. Het doet er niet toe wat voor zonde u gedaan hebt (mits u die zonde maar oprecht belijdt bij Jezus). De moordenaar aan het kruis ontving zo Zijn belofte, de zekerheid: *“...heden zult u met Mij in het paradijs zijn.”* (Lukas 23:43b)

Geloven doet weten

Het teken kreeg Maria ongevraagd, want toen zij Elizabet begroette, sprong de nog niet geboren Johannes op in Elizabets buik. Dit was het antwoord, de vervulling van wat de hemelse boodschapper haar gezegd had en waarvan zij toen nog onkundig was. En als wij dan toch nog langer dan verwacht op Jezus' wederkomst moeten wachten, toch zal God Zijn Woord waarmaken.

- *“Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven...”* (Jesaja 9:5a)

Dit is gebeurd en de rest van de belofte zal ook vervuld worden.

- *“...en de heerschappij rust op Zijn schouder. En men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. Aan*

de uitbreiding (SV: de grootheid) van deze heerschappij en aan de vrede zal geen einde komen op de troon van David en over (SV: in) Zijn koninkrijk, om het te grondvesten... van nu aan tot in eeuwigheid...” (Jesaja 9:5b-6a)

En, het wonder is gebeurd: Christus werd geboren. En willen wij Hem eenmaal zien op Zijn troon, dan zullen wij wedergeboren moeten zijn.

Laten wij God vragen om gereedgemaakt te worden voor Zijn nieuwe wereld, want “vles en bloed” zullen deze nieuwe wereld niet beërven: “dit zeg ik, broeders, dat vles en bloed het Koninkrijk van God **niet** kunnen **beërven**...” (1 Korinthe 15:50a).

In [Openbaring 3:20](#)⁶ vinden wij opnieuw een belofte en de vervulling ervan:

- “Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Als iemand Mijn stem hoort en de deur opent, zal Ik bij hem binnenkomen (SV: tot hem inkomen) en de maaltijd met hem gebruiken (SV: en Ik zal met hem avondmaal⁷ houden), en hij met Mij.”

⁶ Zie eventueel onze studie met ‘**vers voor vers**’ **UITLEG van het Bijbelboek [Openbaring 3](#)** van E. van den Worm. (noot AK)

⁷ Zie eventueel onze studie “**[Door de Geest van God geroepen tot deelname aan het Avondmaal van de Bruiloft van Gods Lam...](#)**” van E. van den Worm. (noot AK)

Daarvan zullen wij de dragers zijn, als wij “*de deur*” van ons hart openen. Als wij Hem gelegenheid geven in ons hart en leven te werken. Hij zal komen en “*Avondmaal*” met ons houden.

Als wij rotsvast geloven, zullen wij, hoe lang we ook moeten wachten, weten dat wat God beloofd heeft, Hij ook zal doen!

- *“Voorzeker, het visioen wacht nog op de vastgestelde (= de door God bestemde) tijd, aan het einde zal Hij het werkelijkheid maken. Hij liegt niet. Als Hij uitblijft, verwacht Hem, want Hij komt zeker, Hij zal niet wegblijven.”* (Habakuk 2:3)

CJH Theys

Uit: Tempelbode, december 1985

Enigszins bewerkt door A. Klein